

Szép Ernő

KÖNYÖRGÉS HÓÉRT

Ó istenem
 Te nem
 Is tudod, mily boldogtalan vagyok.
 Nézz le, az utcán pocsolya ragyog,
 A járdán sár van, ragadós, puha,
 Az ég oly szürke, mint a rabruha,
 Az eső szálai lefele szállnak,
 Mint az unalmas hosszú cérnaszálak,
 Az uraknak esernyő a kezében,
 Orrukat fujják s köpködnek, kérlek szépen,
 S a hölgyek lába mászik, nem tipeg,
 Galocsniba dugták cipelloiket,
 A rendőrökön csuklya, viaszkos vászon,
 Úgy állnak, mint a végzet, kérlek aláson.
 S a konfliskocsison három kalap,
 Búsan konyul le a feje a súly alatt.
 Szegény rikkancsnak a lapja elázik
 Egyik kávéháztól a másik kávéházig.
 Megállok én az utca közepén
 És fáj a szívem és tudóm és epém.
 Ó, én az élettől nem sokat várok,
 Pénzt nekem nem adnak a bankárok,
 Nem lesz soha izmos Mercedeszem,
 Palotából és yachtból sem eszem,
 S a nők, a sok finom és kecses állat,
 Szívemtől, lelkemtől oly távol állnak.
 Utazni sem tudok (habár
 Szeretek) pénz nélkül, mint a madár.
 De mégis, ládd, az ember oly konok,
 Illúzióim vannak. Szép sablonok,
 Melyeknek mindig örülni lehet.
 Így például szeretem a telet,
 Mikor hó alszik a tető felett,
 A tornyokon, kupolákon, lámpákon,
 Ó, oly altató szép ez, mint a mákony.
 S az ember lába alatt is hó zenél,
 S a kalap karimáján is hó henyél,
 S a mellünkre is hópohely lebeg.
 Fehér csillagok, kereszttek, rendjelek.
 Oly szép a város, hogy rá nem ismerünk,
 Alig hallani, hogy jövünk-megyünk.

Halk élet, mint varázslat, tiszta álom,
 Lelkem városát már-már megtalálom.
 Ő istenem, csak egy szavadba kerül,
 Szólj az angyalnak, ki a felhőbe ül,
 Egy kis pármacihát szakasszon széjjel,
 S a fehér pihét szórja le ma éjjel.

Az Est, 1912. december 29.

KÉSŐ ESTE

Hallgat már ajtók csapása,
 Kalapácsok pattogása,
 A gyáraknak vonítása,
 A nagy vasak zuhanása,
 A hordóknak zúdulása,
 A villamos csikarása,
 A kofáknak csatítása,
 A család sivalkodása,
 A szekerek nyikorgása,
 A patkóknak csattogása,
 A trombiták harsogása,
 A doboknak dobolása,
 A puskáknak ropogása.

Csak hallik tó locsolása,
 Szélnek lombban motozása,
 Árva madár csipogása,
 A vonatnak mormolása,
 A kutyák ugatozása,
 Sürgönydrótok zúgdosása,
 A denevér kapkodása,
 Az örültek szavalása,
 A részegek motyogása,
 A kórosok nyavalygása,
 Az asszonyok zokogása,
 Gyermek nyúlós sírása,
 Leányok sóhajtozása,
 Az élők szivdobogása,
 A holtaknak hallgatása.

Az Est, 1917. július 29.

ISTEN VELED

Felvettem egy szép
Nyárlevelet,
Ki a nyárfáról
Lelebegett.

Forgatom ezt a
Falevelet,
Arany ily sárga
Sose lehet.

Sem a borostyán,
Sem a Kelet,
Csak a szerelem
Álma lehet.

Megcsókolom a
Nyárlevelet,
Csókom halkabb, mint
A lehelet.

Adom a szélnek
A levelet,
Árva levelem,
Isten veled.

Színházi Élet, 1924. november

NYÁR

Ó hogy cicázik ez a víz
Ez a Duna, ez a Duna
Mintha a sok szegény szegény
Fölösleges leány legény
Belé nem hullana

Jaj hogy tud sütni ez a nap
Hogy mosolyog, hogy kacarász
Mintha nem is lett vón jelen
Mikor hömpölygött ideleenn
A vér, a bűn, a gyász

Színházi Élet, 1928. július

HÁROM PLATÁNLEVÉL A FÖLDÖN

Ez a barna levél
Olyan nagy kerek, ni
Belé lehetne a
Szivemet temetni.

Még nagyobb a másik
Szinarany a bőre
Lehetne egy néger
Király legyezője.

Hát ez a harmadik
Ebből varrhatnának
Egy pár piros cipőt
Egy szegény leánynak.

Ünnep, 1935. január 5.

(Urbán László gyűjtése. A versek kötetben nem jelentek meg.)

Kornis Mihály

A NAPKÖNYV VÉGE (XI)

***Télapó, gyere már!
Kis házunk idevár!
Tőled senki se fél,
Fagyban lángol a vér!***

Tele az orrom krampuszvörösen csillogó karácsonyillattal!
Micsoda karácsonyaink voltak! Egy úgynevezett negyedik emeleti boldogság, libatö-
pörtüszag, elmázolt csókok, lázas kiabálás, „azt én adtam! azt meg én! várj, bontsuk
ki együtt, ne zokogj!” S az utcák zavart csöndje is előtte. Az a kihalt város! Valami
megrebbent alkonytájt. Hallottam a szárnyak suhogását! – – – „Ti Erzsivel maradjatok
a gyerekszobában, bármelyik pillanatban becsöngethet! Még nem kész a rakott pala-
csinta se, anyád addig cvider. Megint késvé engedte el a munkahelye!” – – – És egy-két
szaloncukrot mindjárt gyertyagyújtás után lerángattatok a fáról, reszkető kézzel ki-
csomagoltátok az ezüstruhájából, hogy a szájamba gyömöszöljétek, vacsora előtt, „leg-
alább egyszer az évben kapjon meg ez a gyerek mindent!” – – – S a pillekönnyű reg-